

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Broj: S1 3 U 008643 12 U
Sarajevo, 10.12.2014.godine.

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Jadranke Brenjo, kao predsjednika vijeća, Mirsade Džindo i Davora Žilića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Radenke Luković, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Federalno ministarstvo pravde, Ulica Valtera Perića broj 15, Sarajevo, protiv rješenja broj: UP2 03-1-37-7-2/11 od 20.12.2011. godine, tužene Agencije za zaštitu ličnih podataka u Bosni i Hercegovini, u upravnoj stvari obrade i zaštite ličnih podataka, na nejavnoj sjednici održanoj dana 10.12.2014.godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Rješenjem Agencije za zaštitu ličnih podataka u Bosni i Hercegovini Sarajevo broj: UP2 03-1-37-7-2/11 od 20.12.2011. godine, odbijena je kao neosnovana žalba tužitelja izjavljena na rješenje inspektora Agencije za zaštitu činih podataka u Bosni i Hercegovini, broj: UP1 03-1-37-7-42/11 od 23.11.2011. godine, kojim rješenjem je naloženo Federalnom ministarstvu pravde da u roku od 15 dana od dana prijema rješenja uništi uvjerenja o nekažnjavanju, koja su prikupljena od kandidata u postupku po Javnom pozivu za imenovanje vještaka na području Federacije Bosne i Hercegovine.

Protiv navedenog rješenja tužitelj je blagovremeno podnio tužbu kojom pokreće upravni spor zbog pogrešene primjene materijalnog prava. Ukazuje da je tužena pogrešno primjenila odredbu člana 9. stav 2. tačka g) Zakona o zaštiti ličnih podataka, kojom je propisano da je dozvoljena obrada ličnih podataka kada je to od posebnog javnog interesa ili u drugim slučajevima propisanim zakonom. Konkurs za prijavu kandidata za poslove vještačenja raspisan je na osnovu Zakona o vještacima, a vještaci se smataju osobama od posebnog javnog interesa, te je u

zakonim akoji regulišu njihova imenovanja i postavljenja propisano da moraju imati visoke moralne kvalitete i da se odlikuju ličnim integritetom i ugledom, a tužitelj nema drugog načina da provjeri visoke moralne kvalitete izuzev uvida u uvjerenje o nekažnjavanju kao minimum dokaza o moralnoj kvaliteti. Takve odredbe su propisane i u Uredbi o stalnim sudskim tumačima, i to u odredbi člana 6. gdje je navedeno da je podnositelj zahtjeva za sudskog tumača dužan uz zahtjev priložiti između ostalih dokaza i uvjerenje o nekažnjavanju. Ističe da je u članu 27. stav 1. tačka b) Zakona o vještacima propisano da će se rješenjem Federalnog ministra pravde razriješiti vještak ako bude osuđen na kaznu zatvora za djelo koje ga čini nepodobnim za vršenje dužnosti vještaka. Federalni ministar pravde je postupio u skladu sa odredbom člana 9. stav 2. tačka g) Zakona o zaštiti ličnih podataka kada je zatražio od svih kandidata da dostave dokaz o njihovoj podobnosti da budu vještaci, odnosno da se odlikuju integritetom i visokim moralnim kvalitetima, a što se, između ostalog, dokazuje i uvjerenjem o nekažnjavanju. Ukazuje i na potpisani Sporazum između Vlade BiH, Vlade F BiH i Vlade republike Hrvatske, o pravnoj pomoći u građanskim i krivičnim stvarima od 26.02.1996. godine, iz kog proizlazi da je vještak iz F BiH u svojim pravima i obavezama izjednačen sa vještakom u R Hrvatskoj, te a bi uslovi za imenovanje trebali biti isti, a Pravilnikom o stalnim sudskim vještacima u R Hrvatskoj je propisano da kandidat mora dostaviti uvjerenje o nekažnjavanju. Navodi i da je temeljem člana 6. Zakona o federalnim ministarstvima, Federalno ministarstvo pravde ovlašteno da vrši upravne, stručne i druge poslove utvrđene zakonom, koji se odnose između ostalog i na ostvarivanje nadležnosti Federacije u oblastima upravnog nadzora i izvršenje krivičnih sankcija. Konačno je predložio da se tužba uvaži i osporeno rješenje poništi.

U opširnom odgovoru na tužbu, tužena Agencija za zaštitu ličnih podataka ostaje u cijelosti kod osporenog rješenja i predlaže da se tužba odbije kao neonovana.

Sud je ispitao pravilnost i zakonitost osporenog rješenja u granicama odredbi člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“ broj 19/02 do 74/1), pa je odlučio kao u dispozitivu presude iz sljedećih razloga:

Prema obrazloženju osporenog rješenja, tužena Agencija za zaštitu ličnih/osobnih podataka je, saglasno članu 4. stav 1. tačka a) Zakona o zaštiti ličnih podataka, (Službeni glasnik BiH“, broj: 49/06,76/11 i 89/11), u provedenom postupku ispitala zakonitost obrade ličnih podataka, odnosno, po kom pravnom osnovu je postupano kada se od kandidata po Javnom pozivu za imenovanje vještata na području Federacije BiH, postupalao kada se od kandidata zahtjevalo, između ostalog da prilože i uvjerenje o nekažnjavanju (ne starije od tri mjeseca). Agencija je pokrenula postupak kontrole zakonitosti obrade ličnih podataka, te u cilju potpunog i tačnog utvrđenja činjeničnog stanja izvršila vanredni inspekcijski nadzor u sjedištu Federalnog ministarstva pravde, o čemu je sačinjen i zapisnik. Prilikom inspekcijskog nadzora inspektor je izvršio uvid u nekoliko predmeta, te na taj način utvrdio da su kandidati prilikom podnošenja zahtjeva dostavljali i uvjerenje o nekažnjavanju, te n taj način utvrdio da tužitelj vrši obradu ličnih podataka na način koji je u suprotnosti sa Zakonom o krivičnom postupku F BiH („Službene novine F BiH“, broj 35/03 do 53/07), a kojim je u odredbi člana 227. stav 2. propisano da se podaci iz kaznene evidencije mogu, na obrazloženi zahtjev, dati i državnim organima, ako još traju

određene bezbjednosne mjere ili pravne posljedice osude, dok je stavom 4. propisano da niko nema pravo od građanina tražiti da podnese dokaz o svojoj osuđivanosti ili neosuđivanosti. Prema navedenom, sadašnji način obrade ličnih podataka pred Federalnim ministarstvom pravde predstavlja kršenje odredbe člana 4. stav 1. tačka a) Zakona o zaštiti ličnih podataka (Službeni glasnik BiH", broj: 49/06,76/11 i 89/11) prema kojem je kontrolor obavezan da lične podatke obrađuje na pravičan i zakonit način, a u konkretnom slučaju zakonom nije propisan način obrade ličnih podataka na način kako to kontrolor čini. Tuženi je u obrazloženju osporenog rješenja naglasio da kada je zakonom u bilo kom postupku propisano da e kao dokaz treba koristiti uvjerenje o nekažnjavanju, obaveza njegovog pribavljanja nikako ne može biti prenesena na teret građanina koji učestvuje u tom postupku. Tužena se pozvala i na odredbu člana 6. stav 2. i člana 23. zakona o vještacima („Službene novine F BiH", broj 49/05 i 38/08) koji propisuju da Stručna komisija pribavlja podatke i informacije koje uključuju i evidencije sudova, mišljenja stručnih udruženja, udruženja vještaka, mišljenje sadašnjeg odnosno bivšeg poslodavca o stručnosti kandidata koje smatra potrebnim kako bi se utvrdila stručnost kandidata.

Prema stanovištu ovog suda, pravilno je postupila tužena Agencija za zaštitu ličnih podataka BiH kada je žalbu tužitelja odbila kao neosnovanu. Ovo iz razloga što je Zakonom o zaštiti ličnih podataka (Službeni glasnik BiH", broj: 49/06,76/11 i 89/11), propisano da je cilj ovog Zakona da se na teritoriji Bosne i Hercegovine svim licima, bez obzira na njihovo državljanstvo ili prebivalište, osigura zaštita ljudskih prava i osnovnih sloboda, a naročito pravo na tajnost u pogledu obrade ličnih podataka koji se na njih odnose. Zakonom se osniva Agencija za zaštitu ličnih podataka u Bosni i Hercegovini, utvrđuje njena nadležnost, organizacija i upravljanje, kao i druga pitanja značajna za njen rad i funkcioniranje. Prema članu 2. ovog Zakona, ovaj Zakon se primjenjuje na lične podatke koje obrađuju svi javni organi, fizička i pravna lica, osim ako drugi zakon ne nalaže drugačije. Pravilno je odlučila tužena Agencija kada je osporenim rješenjem potvrdila prvostepno rješenje kojim je utvrđeno da je Ministarstvo pravde F BiH izvršilo prikupljanje uvjerenaj o nekažnjavanju kandidata za imenovanje vještaka i na taj način izvršilo obradu podataka o ne/postojanju krivičnih presuda koje su članom 3. Zakona o zaštiti ličnih podataka definisane kao posebna kategorija, a na koji način je došlo do povrede člana 4. stav 1. tačka a) istog Zakona, kojim je propisano da je kontrolor obavezan da lične podatke obrađuje na pravičan i zakonit način, te člana 9., kojim je obrada posebnih kategorija ličnih podataka zabranjena.

Odredbom člana 227. stav 2. Zakona o krivičnom postupku F BiH je propisano da se podaci iz kaznene evidencije mogu, na obrazloženi zahtjev dati i državnim organima, ako još traju određene mjere sigurnosti ili pravne posljedice osude, dok je stavom 4. propisano da niko nema pravo tražiti od građana da podnese dokaze o svojoj osuđivanosti, odnosno neosuđivanosti. Nadalje, u članu 3. Zakona o zaštiti ličnih podataka je navedeno da su posebne kategorije podataka svi lični podaci koji otkrivaju: a) rasno porijeklo, državljanstvo, nacionalno ili etničko porijeklo, političko mišljenje ili stranačku pripadnost, ili članstvo u sindikatima, religijsko, filozofsko ili drugo uvjerenje, zdravstveno stanje, genetski kod, seksualni život; b) **krivične presude**; c) biometrijske podatke. Odredbom člana 9. stav 1. citiranog zakona je propisano da je obrada posebnih kategorija ličnih podataka zabranjena, dok su stavom 2. propisani slučajevima u kojima je izuzetno od odredbe stava 1. obrada posebne kategorije ličnih podataka dozvoljena. U konkretnom slučaju, tužena je pri

donošenju osporenog rješenja, pravilno primijenila materijalni propis kada je utvrdila da nije ispoštovan jedan od osnovnih principa zakonite obrade podataka iz člana 4. stav 1. tačka a) Zakona o zaštiti ličnih podataka, („Sl.glasnik BiH“, broj: 49/06), kojim je propisano da je kontrolor obavezan da lične podatke obradjuje na pravičan i zakonit način. Slijedom navedenog, tužilac nije ovlašten da od kandidata u postupku po Javnom pozivu za imenovanje vještaka na području Federacije Bosne i Hercegovine, zahtjeva prilaganje uvjerenja o nekažnjavanju.

Iz isitih razloga nije osnovan ni prigovor tužioca da je Uredbom o stalnim sudskim tumačima propisano da je donositelj zahtjeva za stalnog sudskog tumača, dužan uz zahtjev priložiti i uvjerenje o nekažnjavanju. Naime, nesporno je da je Uredba podzakonski akt tehničkog karaktera, niže je pravne snage od zakona i kao takva ne može propisati obradu ličnih podataka koja nije propisana Zakonom.

Kako je predmet ovog upravnog spora ocjena zakonitosti konačnog upravnog akta tužene Agencije za zaštitu ličnih/osobnih podataka u BiH koji se odnosi na zakonitost obrade ličnih podataka kandidata u postupku po Javnom pozivu za imenovanje vještaka na području Federacije Bosne i Hercegovine, te kako ostali prigovori tužioca nisu od značaja za pravilno i zakonito rješenje konkretne pravne stvari, a o istima osporeno rješenje sadrži relevantna obrazloženja, ovaj sud je stanovišta da je tužena Agencija postupala u skladu sa njenim nadležnostima iz člana 40. Zakona o zaštiti ličnih podataka (Službeni glasnik BiH, broj: 49/06, 76/11 i 89/11), kao i da je provedeni postupak inspeksijskog nadzora i naloženih mjera u skladu sa utvrđenim činjeničnim stanjem, a što je sadržano u Zapisniku o kontroli, u konkretnom slučaju, proveden u skladu sa relevantnim odredbama navedenog Zakona, iz kojih razloga je primjenom člana 37. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“, broj: 19/02 do 74/10), donio odluku kao u dispozitivu presude.

ZAPISNIČAR

Radenka Luković

